

Съ бърза коня бързай, момко,
Прѣгърни я,
По странитѣ съ огнь устни
Цѣлуни я!

А тя снага стройна, гъвка
Ще обвие,
Устнитѣ си въ твойтѣ устни
Ще да впие . . .

Люб. Бобевски.

Мързеливиятъ лисанъ.

I.

Трѣзъ мѣсецъ май една стара лѣсица родила 8 малки лѣсичета. Горката майка отъ сутринъ до вечеръ тичаше изъ гората и полето да търси плячка за многобройната си челядъ. Лѣсичетата порастнаха и взеха да искатъ повече храна. Отъ трудъ майка имъ отслабна и едвамъ се движеше.

А стариятъ лисанъ цѣлъ денъ лѣжеше подъ дебелията сѣнка на близкия джбъ и чакаше да се наяде наготово, отъ храната на малкитѣ лѣсичета. На лѣсицата омръзна да храни такъвъ мързеливъ мжжъ, затова рѣши да го напустне. Приближи се една сутрина при него, захапа го силно за ушитѣ и му дума:

— Ставай, лѣнивце! Дѣцата мратъ отъ гладъ, а ти лѣжишъ подъ хладната сѣнка, като господаръ. Ето азъ отпаднахъ и не мога вече да ги храня. Отъ днесъ нататъкъ ти трѣбва да се грижишъ за тѣхъ и за мене. Ако не желашъ да